

Hebrew Text: Don't Be Fooled By Ronald Olive

By Eliot Lauer and Jacques Semmelman - November 29, 2006

אל תניחו לרונלד אוליב לשטות בכם

מאת אלייט לאור וג'ק זמלמן

(עורכי דין של יהונתן פולארד)

בתוכנית טלוויזיה מיוחדת בערוץ 10 ובכתבה מאת רונלד אוליב, שהופיע במדור הדעות בעתון ישראלי תחת הכותרת "אני תפשתי את פולארד", אוליב משווק את ספרו "לכידת פולארד: כיצד נלכד והועמד לדין אחד המרגלים הידועים לשמצה ביותר בתולדות ארה"ב". אוליב מכריז שספרו "מספר את הסיפור האמיתי והמתועד אודות פולארד", "מיישר את ההדורים" ו"שם קץ לספקולציות, שמועות, מיתוסים ושקרים שאופפים את פרשת פולארד".

כעורכי הדין המייצגים את יהונתן פולארד "פרו בונו" (ללא תשלום) מאז שנת 2000, יש לנו ידע נרחב על תוכנם של הפרוטוקולים של בית המשפט הפתוחים לעיון הציבור בפרשת פולארד. ספרו של אוליב ומאמרו הם מקבץ המצאות דמיוניות אשר אינן עולות בקנה אחד עם החומר המנוסח היטב שהוגש מטעם ממשלת ארה"ב לבית המשפט בעניינו של פולארד.

יהונתן פולארד נאסר ב-1985. ממשלת ארה"ב חקרה באופן מקיף ויסודי ביותר את התנהגותו ואופיו של מר פולארד, ואת הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו. מר פולארד הודה ב-1986 בעבירה של קשר למסור מידע מסווג לישראל. פולארד לא הואשם בכוונה לפגוע בארה"ב, למרות שחוק העונשין של ארה"ב כולל עבירה כזו.

ב-4 במארס 1987 נדון מר פולארד למאסר עולם. לפני שנגזר דינו הגישה ממשלת ארה"ב - באמצעות שר המשפטים ושר ההגנה קספר וינברגר - תזכירים עבי כרס (יותר מ-130 עמודים) לעיון של השופט שגזר את דינו. תזכירים אלה מתארים בפרוטרוט את מה שממשלת ארה"ב חשפה לטענתה על התנהגותו ואופיו של מר פולארד ועל הנזק שגרם במעשיו.

חלקים ניכרים מתזכירים אלה סומנו כ"מסווגים" והוטל עליהם חיסיון. אף אחד מנציגיו של מר פולארד - כולל אותנו, עורכי דינו בעלי סיווג ביטחוני גבוה - לא הורשה לעיין בחלקים המסווגים של התיק מאז שנגזר דינו ב-1987.

בספרו, מציין אוליב במפורש שלא עיין מעולם בחומר המסווג שהיה מונח בפני בית המשפט לפני גזר הדין. ובכל זאת, הוא מעלה נגד מר פולארד האשמות שמעולם לא הופיעו בחומר הבלתי מסווג, שפתוח לעיון הציבור, בקשר למתן גזר הדין של פולארד. סביר להניח שאוליב ו"מקורותיו" לא הפרו את חוק העונשין של ארה"ב כדי לגלות חומר מסווג. המסקנה הבלתי נמנעת היא שהמעשים בהם הוא מאשים את פולארד אינם מופיעים בתזכירים שהוגשו מטעם ממשלת ארה"ב לפני גזר הדין.

לדוגמה, אוליב טוען שמר פולארד העביר חומר מסווג לפאקיסטן בתקווה שבתמורה לכך פאקיסטן תשכור את שירותיו כמרגל ותשלם לו. ללא ספק, אוליב מעוניין להשחיר את דמותו של פולארד בעיני ישראלים מהשורה (או בעיני תומכיו בישראל) בכך שיגרום להם להאמין שפולארד היה שכיר חרב שהיה מוכן לרגל באותה מידה עבור פאקיסטן (שאינה ידועה כבעלת בריתה של ישראל) ממש כשם שריגל עבור ישראל.

כאשר בוחנים את אמינותה של טענת אוליב לגבי ריגול למען פקיסטן, חשוב לציין שטענה כזו אינה מופיעה בחומר הפתוח לעיון הציבור מתוך תיקו של פולארד. מאחר שההגנות מחייבת שנניח שאוליב ו"מקורותיו" לא היו מסתכנים במאסר כתוצאה מגילוי חומר מסווג מתיק פולארד, עולה איפוא שטענה

מכאן,

שטענות אלה משוללות כל אמינות. אילו ממשלת ארה"ב הייתה מאמינה לטענות אלה ואחרות, שהועלו על ידי אוליב, הן היו נכללות בתזכירים שהגישה לבית המשפט לפני שנגזר דינו. גישתה של ממשלת ארה"ב כלפי פולארד הייתה תוקפנית ביותר, וממשלת ארה"ב בוודאי לא הייתה מוותרת על ההזדמנות ליידע את השופט שגזר את דינו של פולארד, שפולארד הפר את החוק על ידי העברת מידע מסווג לפאקיסטן – ושהמניע שלו לעשות כן היה בצע כסף.

בספר ובמאמר הנדון נכללות האשמות מרובות שאין להן כל זכר בחלק הפתוח לעיון הציבור בתיק פולארד, ושהיה חל איסור על גילויין לו נכללו בחלק המסווג של החומר שבתיק. הן אינן נמצאות איפוא בשום מקום ואי אפשר ליחס להן אמינות כלשהי.

בספרו, טוען אוליב שמעשיו של פולארד גרמו "נזק שאינו ניתן לתיקון" ופגעו בארה"ב באופן "שכלל אי אפשר לאמוד אותו". אך להיפך, בתזכיר ה- Victim Impact Statement (VIS) שהגיש בשנת 1987 משרד המשפטים האמריקני לבית המשפט על הנזק שנגרם מהמעשים (ומהווה כיום חלק מהחומר הפתוח לעיון הציבור בתיק פולארד) מוצגת תמונה שונה לחלוטין על הפגיעה בארה"ב. לאחר שנאמר תחילה "שהיקף ורוחב המידע" שסופק לישראל היו ניכרים, וכן ש"אלפי עמודים" של מסמכים הועברו על ידי פולארד לישראל, מתאר תזכיר ה- VIS את הנזק שנגרם לארה"ב בפועל, כך:

הגילויים שנעשו על ידי מר פולארד ללא רשות היוו איום על יחסי ארה"ב עם בנות ברית ערביות רבות במזרח התיכון, שרבות מהן ביקשו לדעת האם גילוי המידע המסווג על ידי פולארד לא היטה את מאזן הכוחות במזרח התיכון. זאת ועוד, מאחר שמר פולארד סיפק לישראל כמעט כל מסמך מסווג שנתבקש לספק על ידי שותפיו לקשר, נשללה מארה"ב היכולת לקבל תמורה כפי שהיא מקבלת בדרך כלל במסגרת חילופי מידע מודיעיני מורשים ורשמיים עם ישראל, וישראל קיבלה מידע ברמת סיווג העולה בהרבה על מה שהמועצה לביטחון לאומי שקלה אי פעם לחשוף לעיני ישראל. התוצאה הבלתי נמנעת הייתה שרוחב ליבו של פולארד במסירת המידע פגע בכח המיקוח של ארה"ב כלפי ממשלת ישראל במסגרת כל חילופי מידע שיתבצעו בעתיד. בקיצור, הפעילות של מר פולארד פגעה ביחסי ארה"ב עם בנות הברית הערביות שלה במזרח התיכון, וביחסיה עם ממשלת ישראל.

למרות שאי אפשר להצדיק שום גילוי של מידע מסווג, הרי דברי ממשלת ארה"ב עצמה, במסגרת תזכיר ה- VIS על הנזק שנגרם, המנוסחים במכוון על מנת להציג את הטיעון המשכנע ביותר לטובת גזירת עונש מרבי על פולארד (מאסר עולם) משקפים, לכל היותר, חיכוך קצר מועד בין ארה"ב לבין מדינות ערביות עלומות שם, והקטנה ארעית בכח המיקוח של ארה"ב - ולא נזק קבוע, בלתי הפיך, ובעל היקף מזעזע לביטחון הלאומי של ארה"ב, כטענתו של אוליב. אוליב אינו מוצא לנכון להזכיר בשום מקום את הנזק הצנוע יחסית המתואר בתזכיר ה- VIS, כפי שממשלת ארה"ב עצמה מצאה לנכון לתאר שנגרם לה כתוצאה מהמעשים של מר פולארד, במסמך שהגישה לבית המשפט שנועד בדיוק למטרה זו.

לסיכום, למרות שאוליב מתאר את ספרו כ"סיפור אמיתי ומתועד" הוא כלל אינו כזה. ואם נשתמש במילותיו של אוליב עצמו, ספרו הוא כולו תרגיל ב"ספקולציה, שמועות, מיתוסים ושקרים".

See Also: English Text: [Don't Be Fooled By Ronald Olive by Eliot Lauer and Jacques Semmelman](#) - Jerusalem Post, November 29, 2006 [May be reprinted with attribution]